

en Mellembel mellem sit oprindelige og Landstingets senere Forslag ved at sætte disse Positioner til henholdsvis 25—12 Ore pr. Pd.

Maa det være os tilladt i al Korthed at imødegaa Motiveringen af Regjeringsforslaget, idet vi undgaa en Gjentakelse af vor Fremstilling fra forrige Samling, til hvilken vi iøvrigt i Et og Alt henholde os.

I Regjeringsforslagets Indvendinger mod Landstingets Forslag anføres det, at de vigtigere Naastoffer indføres todfrit. Denne Kjendsgjerning er uimodsigelig; den danske Porcellænfabrikation har i en Aarække været baseret herpaa, saa at det formentlig ikke med Føie af denne Omstændighed kan sluttes, at den i det givne Dørlig kan virke som Ækvivalent for den foreslaede Toldnedsættelse. Den eneste nye Hølpelse, Regjeringsforslaget stiller i Udsigt, er Afstæffelsen af Kultolden. Denne vil bringe vor Fabrikation en Mindreudgift af 1,000 Kr.

Der bemærkes endvidere, at Beskyttelsen for hvidt Porcellæn (8 §. pr. Pd.) paa en Ubetydelighed nær er den samme som før Loven af 1863, og der oplyses lidt senere i en anden Sammenhæng, at der har fundet en betydelig Stigning Sted i Indførselen ved denne Position i de senere Aar. Det forekommer os nu, at man nærmest af denne Omstændighed kan slutte, at disse 8 §. i Loven 1863 angive den Minimumsgrændse, til hvilken man kan gaa, naar man da overhovedet har til Hensigt at beskytte Tilvirkningen af hvidt Porcellæn her i Landet.

Med Hensyn til Tolden paa dekoreret Porcellæn er det for os — som i Mod-sætning til den fgl. Porcellænfabrik bestjæftige 20 Dekoratorer og 2 Blaamestere — af største Betydning, at Landstingets Position (30 Ore pr. Pd.) bibeholdes. Regjeringsforslaget fremhæver med Hensyn til dekoreret Porcellæn, at den dobbelte Toldsat (16 §.) vanskelig kan bæres. Men vor Erfaring gaar i en for os sørgelig, modsat Retning. Saavel fine, lette Varer som simple og sværere Varer indføres i stor Mængde fra Udlandet, og efter indhentede Oplysninger fra større Kjøbmænd i de vigtigste danske Kjøbstæder, forbruges der omtrent $\frac{1}{3}$ dansk dekoreret Porcellæn mod $\frac{2}{3}$ udenlandste Varer, et Forhold, som antyder, at den nuværende Told paa dekoreret Porcellæn ikke virker meget hæmmende paa Indførselen.

Nabolandenes Toldsatser fremhæves i Regjeringsforslaget som lavere end vore. Vi tillægge nu ikke denne Betragtning afgjørende Vægt, men skulle dog be erke, at Norge aldeles ingen Porcellænfabrikation har; at Sverigs tvende Fabrikker væsentligst bestjæftige sig med Fajance i forskjellige Finheder, og at der endelig i Tydskland, det nuværende Hjemsted for denne Industri, trods de gunstigste naturlige Betingelser, har høvet sig stærke Høster for en yderligere Beskyttelse end den, man for saa Aar siden iærksatte.

Regjeringsforslaget antyder til Slutning, at den indenlandste Industri ogsaa har udviklet sig samtidigt med en større Indførsel af fremmede Varer. Dette Punkt maa vi bestemt modsigte. De Erfaringer, Staten som Porcellænfabrikant indhøstede, tale neppe for, at denne Industri arbejder under for lette Vilkaar; den Omstændighed, at den ene her-værende Porcellænfabrik nu er overgaaet i et Aktieselskabs Hænder, synes at pege paa, at dens Eier ikke kan have betragtet dens Fremtid med meget lysse Blikke, og hvad endelig vor Fabrik angaar, vige vi ikke tilbage for at meddele, at vi i de sidste 7 Aar have set vor Produktion formindstet med $\frac{1}{3}$, en Formindskelse, som udelukkende maa tilskrives den udenlandste Konkurrence.

Erhødigst

Bing & Grøndahl.